

Hálaadó Harangszó

2012. május 27. AZ ÁCSI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG GYÜLEKEZETI LAPJA XIII. évf. 2. sz.

A KÁLVIN-ÉVEK megemlékezéseihez csatlakozva és lelkünk épülésére egy-egy Kálvin műveiből vett idézettel tisztelgünk a nagy reformátor emléke előtt: „A szeretetnek egy bizonyos ítéletével mindazokat kiválasztottaknak és az egyház tagjainak kell tartanunk, akik hitük vallástételével, életük példájával és a sákramentumokban való részesedésükkel velünk közösen ugyanazt az Istent és Krisztust vallják, még akkor is, ha erkölcsaikben marad valamilyen tökéletlenség (minthogy nem is található itt a földön egyetlen tökéletes sem), csak felettébb ne tetszelegjenek és hízelkedjenek maguknak vétkükben; és az ilyen felől jó reménységgel kell lennünk, hogy az Isten vezetésével majd egyre előbbre jutnak, míg végre minden tökéletlenséget levetve elérik a kiválasztottak örök üdvösségét. (Institutió 89.)

ERŐT KAPTOK

„Ellenben erőt kaptok, amikor eljön hozzátok a Szentlélek, és tanúim lesztek Jeruzsálemben, egész Júdeában és Samáriában, sőt a föld végső határáig.” Apostolok cselekedetei 1:8

Az elhangzó ige Jézus mennybemenetele előtt hagyja el Jézus száját és ezek a prófétikus szavak mintha egy pillanatképet adnának a tanítványok lelkiállapotáról áldozócsüdtörtöktől pünkösdig. Mert mit mond Jézus, mit állapít meg tanítványairól? Azt, hogy erőtlének. Mert hát - legyünk őszinték, - a tanítványok húsvét után hihetetlenül boldogok voltak, hiszen együtt lehettek a feltámadott Krisztussal. De mi lesz most, hogy az Úr elhagyja őket? Ezek a tanítványok, bár Jézus bízta őket, hogy Szentlelke által velük lesz, erőtllenül zárkóztak be egy szobába. Imádkoztak, de tele aggodalommal. Az a kép, amit Jézus lefest a tanítványok jövőjéről, még elképzelhetetlennek tűnik ott és akkor. Még hogy tanúim lesztek Jeruzsálemben, egész Júdeában és még az ellenséges Samáriában, sőt a föld végső határáig? Ez ott és akkor elképzelhetetlennek tűnt és mondjuk ki őszintén, az is volt. Képtelenek voltak a pillanatnyi lelkierővel bármire is. Aztán a jól ismert történet, pünkösdkor, amikor a Szentlélek ajándékát kapják néhány nap múlva. Micsoda különbség!! A Szentlélek „feltölti” őket, már nyoma sincs a félelemnek, bezárkózásnak. Sőt, Jézus első ígérését, miszerint Jeruzsálemben fogják hirdetni az igét. és hitvallást tesznek róla, már be is teljesedik. Péter pünkösdi prédikációja, a megtérő 3000 lélek, majd a csodák és gyógyulások, amik kísérték munkájukat, mind arról

tesznek bizonyosságot, hogy a Jézus által megígért erő kezdett áradni szerte a világba. Először persze beléjük, majd a hallgatóságra, végül szerte a világba. Talán a tanítványok csodálkoztak legjobban azon, ami velük, bennük és általuk történt. Péter, aki tanulatlan halászként prédikál úgy, hogy abból bátorság és meggyőződés árad. Pedig Jézus nincs velük testileg. Hogy van hát? Honnan az erő? Hol van a centruma ennek az erőnek? Talán furcsán hangzik, de bennük. Jézus belülről ad nekik gondolatokat, amelyek által szólnak, tesznek, döntenek. A Szentlélek, amely beléjük áradt, Jézus Lelke, az irányítja őket. A Lélek munkája, aktivitása által ismerhető fel ma is. Amikor valakiben munkálkodik, azt azonnal észre vesszük, de a Lelket nem láthatjuk. Olyan ez, mint az elektromosság. Ha ránézek egy vezetékre, nem tudom van-e benne feszültség vagy nincs. De ha rákapcsolódok, azonnal érezhető az áram „erőssége”. De ahogyan az áram forrása nem a vezetékek, hanem az erőmű, úgy a lelki erő sem tőlünk van, hanem Istentől. És hogy az áramnál maradjunk, azt is tudjuk, hogy egy készülék, ha feszültség alá helyezzük, teljesen másként viselkedik, mint amikor lekapcsoljuk. Így van a Szentlélekkel is. Aki kapcsolatba kerül vele, azt átalakítja, felizzik az élete, mint a villanykörte. Világítani kezd az élete, elkezd másként viselkedni, mint addig. Ma az emberek hasonlítanak a villanykörtekhez, amelyek be vannak dobozolva, el vannak szeparálva egymástól. Így élnek az életüket. Az élet őket is megpróbálja és felhangzik tőlük: nincs erőm! Nincs erőm a házassági problémák megoldásához, a munkahelyi terrorhoz, a kölcsönök fojtogató támadásához egyedül. S

jönnek a fantasztikus életmegoldó könyvek, tanácsok, étredek és guruk. A villanykörték egymáshoz dörzsölnének és várják, mikor izzanak föl. Arról ábrándoznak, hogyha összekapják magukat, még világítani is tudnak. És nem történik semmi. De az, aki mer kilépni a dobozból és „belesimul” a foglalatba, a forrásba, felizzik. Aki ezt megéli, az megérti régi erőlködése ostobaságát, amikor a másiktól várta a csodát és magának akart világítani. Megérti, így mindenkinek jut a fényből, amit kapott, a világ Világosságából. A tanítványok erre ébredtek rá, s arra, hogy az-az Isten, aki kézzelfoghatóan velük volt Jézusban, az most bennük él. Ezért izzott fel az ő életük is. Olyan sokan élnek ebben a világban úgy, mint a pók, mely életművét építi, a hálóját. Naponta gyönyörködik benne, ez élete értelme. Egyik nap, amint vizsgálja a hálóját, feltűnik neki egy szál, ami

feleslegesnek látszik. Gyerünk, nyisszantsuk el, minek az, nem is használom, s elvágja a fonalat. Ekkor a háló, a mestermű, egy pillanat alatt összeomlik, mert az a szál felülről rögzítette az egész hálót. Hány ember él összeomlott étellel, mert elvágta azt a felülről jövő szálát. Nincs kapcsolata a forrással, Istennel. De ennek így kell-e maradnia? Egyértelműen nem!! A pünkösöd azért történt, hogy megtörténhessen minél több emberrel a csoda, ami a tanítványokkal történt. Ehhez pedig az kell, azt a bizonyos „szálát”, az életünk pókhálójához visszaszőjük Isten felé, és bízunk abban az ígéletben, amit Ő mond tanítványainak: „kaptok erőt”. Ezért imádkoznunk kell, mint az apostoloknak, s hinni, hogy a csoda VELED is megtörténhet. A pünkösöd azt jelenti, hogy bízz Istennel. Ne erőlködj, hanem engedd, hogy Ő töltsön be erővel. Ámen

Gerecsei Judit lelkipásztor

A TATAI REFORMÁTUS EGYHÁZMEGYE HITMÉLYÍTŐ KONFERENCIÁJA

A Hitmélyítő konferencia helyszíne a SILOÁM Otthonban 2012 április 16-19-ig „Megigazulva” címmel Balatonfüreden volt. Az ácsi református gyülekezetből ötven vettünk részt a konferencián.

A korábbi évekhez hasonlóan a megnyitó áhítatot Máté László esperes úr tartotta 1Móz 15,6 „A hívők atyjának hite” alapján (Ábrahám). Az ember akkor igazul meg, amikor elfogadja az Isten szavát igaznak.” Ábrahám hitt az Úrnak, aki ezért igaznak fogadta el őt.”

Az igemagyarázatot rövid bemutatkozás követte, majd mi, résztvevők választhattunk énekeket, melyeket közösen el is énekeltünk. Hála Istennek közel negyvenen voltunk, ezért sok szép énekünket elénekelhettük.

A következő napon, április 17-én a reggeli áhítatot Vajsné Fazekas Ibolya tiszteletes asszonytól hallhattuk.: „Erősödés egymás hite által” Róm 1,17 alapján. A római gyülekezethez készülő Pál apostol első szava a hálaadás. Hálát ad a gyülekezetért. A mi életünk sem lehet teljes a gyülekezet közössége nélkül, mert egymás hite által erősödünk, épülünk, bátorodunk. Amit Isten ránk bízott, ne hallgassuk el! Ajándékainkat adjuk egymásnak!

Bátki Dávid Géza tiszteletes úr gondolatébresztője: „Isten ingyen igazít meg”. Róm 3,22-31.

Az embert nem csak az ösbűn terheli, hanem az Isten törvényeinek megszegése is. Ezért van szükség a megigazulásra. A megigazulás az Istennel való kapcsolat rendezése. Ehhez önmagunkban kevesek vagyunk. Isten kegyelmes szeretete által ingyen, hit által igazulhatunk meg. Megváltott bennünket Jézus Krisztus vére által: „Mert az Isten Őt rendelte engesztelő áldozatul azoknak, akik az Ő vérében hisznek, hogy igazságát megmutassa. Róm 3,25.

Krisztus áldozata: a megigazíttatás után bűnösökből Isten gyermekeivé váltunk.

Az esti áhítaton Vajs Tibor tiszteletes úr a Róm 5,1-5 verseit magyarázta. „Az igazaknak békessége és reménysége”. Krisztus áldozata árán Isten megbékéltette magát a világgal. Krisztus halálakor a templom kárpítja kettészakadt, szabaddá vált az út a szentélybe, ahova addig a főpap is csak évente csak egyszer léphetett be. Tehát Krisztus áldozata által szabad utat kaptunk Istenhez.

Istennek ezt az ajándékát fogadjuk el, és adjunk hálát érte. 18-án a reggeli áhítaton: „Krisztus vére által” Róm 5,6-11 Bátki Dávid Géza tiszteletes úr útmutatása, igemagyarázata alapján vettünk részt. Az értünk hozott drága áldozatot nem lehet elég sokszor hangsúlyozni. A bűnös ember helyett Isten hoz áldozatot Fia vérenek kiontatásával: „... vér kiontatása nélkül nincs bűnbocsánat” Zsid 9,22. A reggeli áhítat után kirándulásra indultunk. Tapolcán megnéztük a reformátusok és evangélikusok által közösen épített és használt templomot, amelynek történetét és a gyülekezet életét a tiszteletes asszony röviden ismertette. Egy kis séta után megebédeltünk, majd Monoszlón megtekintettük a Hegyestű Geológiai Bemutatóhelyet.

Kirándulásunk utolsó állomása a zánkai református templom volt. Megtudtuk, hogy ez a templom eredetileg egyhajós, félköríves záródású szentéllyel XIII-dik századi román kori épület volt. 1786-ban barokk stílusban alakították át, ekkor a régi szentély fölé tornyot építettek. Műemlék templom. Felújítását a közelmúltban a műemlékek fenntartására előirányzott állami keretből finanszírozták.

18-án az esti áhítaton: „Az egynek vétke s az Egynek igaz/sága” Róm 5,12-21 ige magyarázatát hallgattuk.

Ádám nem tudott igaz ember maradni, ezért a halált is meg kellett ismernie. Isten az ő bűnét a következő nemzedékeknek is beszámítja. Jézus Krisztus ártatlan, bűn nélküli ember volt, az Ő áldozatát, igazságát is beszámítja az Isten az embereknek. „Mármint, ahogyan egynek a vétke lett minden ember számára kárhozattá, úgy az Egynek az igazsága minden ember számára az élet megigazulásává. 1Kor 5,18.

Az utolsó napon, reggeli után úrvacsorás istentiszteleten vettünk részt. Bátki Miklós esperes úr igehirdetésében összefoglalta az előző napokon elhangzottakat.

Hálát adunk Istenünknek a kegyelemteljes együttlétért, a lélekemelő közös úrvacsoráért.

A konferencia szervezői Isten áldását kérik lelkipásztoraink és a gyülekezet életére.

Megpróbáltunk a konferencián elhangzottakból néhány szívhez-lélekhez szóló, gondolatot az igemagyarázatokból megfogalmazni és továbbadni a teljesség igénye nélkül.

Bédi Gergelyné - Héregi Miklósné

EGYHÁZMEGYEI KÓRUSTALÁLKOZÓ

„Énekeljetek az úrnak új éneket,
Mert csodadolgokat cselekedett:
Megsegítette őt az ő jobb keze és az
Ő szentséges karja.” (Zsolt 98)

Ez az ige hangzott el: 2012. április 22.-én Kocson, a Tatai Református Egyházmegye XXII. Kórustalálkozóján, Hamar László felolvasásában.

A megye második legnagyobb temploma teljesen megtelt énekével dicsőítő, énekelni szerető testvérekkel. Roboz Péter kocsi lelkész köszöntötte a megjelent híveket.

A vasárnap délutáni csöndbe burkolózott templom Petőcz Mária karvezetésével énekünktől visszhangozni kezdett. A beéneklésben „Várok rád Istenem, szívem tiéd legyen, alleluja...” szövegre különböző dallamokat énekeltünk. 14 kórus, körülbelül 250 tagja énekelte egyszerre ugyanazt a dallamot, hihetetlen lelki erővel, szívében az Úrra várva, hogy együttlétünket jelenlétével megszentelje, megáldja. Majd Petőcz Mária azt mondta:

”Sose gondold, hogy magas valamelyik hang! Amit a Jó Isten adott: a szem a has a vállak a belső szerveink... mind képesek átvenni a kellemes zsongást. Ez az ajándék, amit mi kaptunk Istentől. Ez a mi hangszerünk!”

Szokolai: Alleluja művét közösen énekeltük Kissné Kulcsár Sarolta vezetésével. Szólót énekelte Versné Petőcz Mária, orgonán Benya Zsuzsanna, fuvolán Farkasné Márkus Éva játszott.

Ezután a kórusok következtek külön-külön. Elhangzott sok dicsérő, dicsőítő, alleluja, áldás, és húsvéti ének. Meglepetésként népzenei dallamokat is hallhattunk, ez nem volt megszokott ezeken az alkalmainkon. Nagyon szép volt, egyik-másik mű, ahogyan énekelte a kórus, szinte könnyeket csalt a hívő ember szemébe, vagy talán az Úr Isten jelenléte volt ily erőteljes. A kórusok, miközben egymást váltották, közéneket énekeltünk a 92. és a 96. zsoltár egy-egy versét. Minden kórus ajándékot

kapott: egy emléklapot és az aznapon énekelt művek kottáit.

Az énekekkel eltöltött órák, melyek nem voltak szívünknek megterhelőek Isten jelenlétében, közös művel ért véget. Rutter: Neki mond lelkiem hálát, kezdetű éneket énekeltük Molnár Péter vezényletével, zongorán Farkasné Márkus Éva játszott.

Szabó Virág értékelte, összegezte a kórusok éneklését, és a délután tapasztalt élményeit osztotta meg a gyülekezettel.

Ezt követően a császári gondnok testvérünk – mint leendő házigazda - az ő gyülekezetükbe szeretettel meghívta a jelenlévő kórusokat a 2013. évi kórustalálkozóra.

S végezetül, szokás szerint magyarságunk imáját énekeltük el: a Himnuszt.

Ezen az összefüggésben az Ácsi Református Énekkar is képviselte gyülekezetünket. Eszünkbe jutott, hogy megalakulásunk első évében pontosan ebben a templomban mutattuk be először énekkari szolgálatunkat 12 évvel ezelőtt. Minden évben nagy szeretettel és odaadással, időnként rászánva készülünk az alkalomra. Elsőként énekeltünk, szeretettel hallgattak bennünket. Ott álltunk a sok hívő testvérünk előtt, Istennek szívünkben kiáradó szeretetével. Énekünkben, dallamainkban mindez hallhatóvá vált, felfokozott érzések ezek, melyeket mások is hallottak szolgálatunkból. Miután elénekeltek a hozott énekeinket, az egyik kórusvezető a fülembe súgta: „Nagyon szépen, finoman énekel a kórus.”

És akkor körbenéztem a nagy templomban párás szemmel, s nem láttam hazai testvéreimet, akik bennünket jöttek meghallgatni, hogyan énekelünk a sok-sok kórus között. Nekünk Ők egy kicsit hiányoztak! Talán 2013-ban többen képviseljük gyülekezetünket, nem csak kórustagok, hanem énekeket hallgatni szerető testvérek is.

Így zajlott le Kocson, 2012. április 22.-én egyházmegyénk XXII. Kórustalálkozója.

Baloghné Nagy Ildikó

100 ÉVE SZÜLETETT KÖRMENDI LAJOS nagytiszteletű úr

Petőfi Sándor Szülőföldemen c. versében korábbi időre való visszaemlékezését úgy mutatja be, hogy „...helyről helyre röpköd gondolatom, szedegeti a sok szép emléket...”. Arany János ugyanezt, mint a pásztortűz fel-fellobbanó, távolabbi dolgokat megvilágosító lángjának fényénél feltűnő képeket festi versében. Ezt teszem most én is, amikor felkérésre megpróbálok felidézni Körmendi Lajos nagytiszteletű úrral kapcsolatos képeket emlékeimből ezen az emléke előtt tisztelgő jubileumi istentiszteleten.

Megtisztelő feladat, egyben nagy felelősség számomra, hogy itt a gyülekezet előtt beszéljek volt lelképásztoromról, lelképásztorunkról, Körmendi Lajos nagytiszteletű úrról. Mi, akik még ismerhettük, gyakran visszaemlékezünk rá, ezek a visszaemlékezések a következő generációkban is élni fognak.

Úgy emlékezem, az iskolák államosításakor került a nagytiszteletű úr segédlelkésznek gyülekezetünkbe. Ünnepeken abban az időben is kétszer jöttünk templomba: de. 10 és du. 3 órákor.

Addigi lelképásztorunk idős kora, a két világháború és az egyházak ellen irányuló politikai viharok miatt is már megfáradt: kevésbé váltott ki belőlünk érdeklődést, érzelmeket. Nekem abban az időben otthon be kellett számolnom az istentiszteleten hallottakról. Ha

megakadtam, szüleim, főleg édesanyám ki tudott segíteni, mert már többségében kívülről tudta az évente megszokott rendben elmondott prédikációkat. Körmendi Lajos nagytiszteletű úr fiatal volt, mindjárt átvette az iskolai hitoktatást, és már az első órákon elkápráztatott bennünket hatalmas tudásanyagával, suggesztív előadásmódjával.

Tiszteltük és megszerettük, felnéztünk rá. Igyekeztünk vele kapcsolatban minél többet megtudni, így megtudtuk, hogy tatai származású, az ottani piarista gimnáziumban érettségizett, majd a hazain kívül külföldi teológiákon is tanult.

Úgy emlékszem, Ácson először Kollár Lajoséknál lakott családjával. Egyszerűen éltek. Többször láttam, hogy kerékpárral ment a határba segíteni a mezei munkában. A gyülekezet tagjai azonnal közelkerültek hozzájuk, adományokkal segítették a nehéz helyzetben lévő családot. Az iskolák államosításának egyik következménye volt a gyülekezetben, hogy a kántori szolgálatot addig ellátó Mohácsi László rektort politikai okból elküldték az iskolától, elköltözött Ácsról. Nagy nyereség volt, hogy Körmendiné Piroska néni nagytiszteletű asszony el tudta látni a kántori feladatot. Szolgálat idején a két felsőbb osztály, tehát a hetedikes-nyolcadikos lányok vigyáztak a kettő, később a három gyermekre, ugyanis Benő, a

harmadik gyerek Ácson született. Így még közelebbi, még bensőségebb kapcsolat alakult ki.

A tiszteletes úr ifjúsági gyülekezetet szervezett, nővéremet nevezte ki gondnoknak, de nem emlékszem, volt-e valamilyen feladata ebben a minőségben.

Hetente, talán heti két alkalommal bibliaórát tartott nekünk, amire nagy lelkesedéssel jártunk 16-18 éves korunkig. Rászoktatott bennünket a Biblia olvasására. Alkalmanként kijelölte egyikünknek a következő bibliai szakaszt, és az abból kiemelt verseket a legközelebbi alkalommal a kijelöltnek fel kellett olvasnia és magyarázatot fűzni hozzá. Ugyanaz a személy mondott imádságot is, melybe a felolvasott rész lényegét illet belefoglalni. Megjegyzem, ha mi kerültünk sorra, egymásnak segítve hárman: nővérem, Vida Vilma és én idehaza mindig együtt készültünk erre, hogy minél inkább megfeleljünk a feladatnak.

A technikai órákat lányoknak és fiúknak külön tananyag feldolgozásával tartották az iskolában. Ha a lányok főztek, azt a parókia máig meglévő gyülekezeti konyhájában végezték. Egyik alkalommal paradicsomlevest és palacsintát készítettek nagy gonddal, mert tervezték, hogy fogyasztására meghívják a nagytiszteletű urat is, aki akkor már a parókián lakott, és minket, fiú osztálytársakat is. Eljött a pillanat, boldogan, büszkén hívták a szeretett tiszteletest. Nagy bánatukra azzal utasította el a meghívást, hogy a hadifogságban szerzett gyomorbetegsége miatt nem fogyaszthatja ezeket az ételeket.

Abban az időben a kerékpár volt a fő közlekedési eszköz.. A 10 km-re lévő Vaspusztára is eljárt istentiszteletet tartani, s jó érzés volt innen-onnan visszahallani, hogy a pusztai lakossága felekezeti különbség nélkül megjelent ezeken.

De megtelt istentiszteletek alkalmával gyülekezeti tagokkal templomunk is. Az akkori, mainál több ülőhely gyakran kevésnek bizonyult, padok, pótszékek ellenére sem jutott mindenkinek ülőhely. Feltehetjük a kérdést: véletlen-e hogy öt volt tanítványa a teológiai egyetem hallgatója lett?

Eme az időszakra esett az énekeskönyvek cseréje. Az új énekeket először az általa szervezett ifjúsági (mintegy 40 fős) énekkarban tanultuk meg, majd énekeltük a templomban is.

Az én évfolyamom volt a második, akiket konfirmációra felkészített, de csatlakoztak hozzánk idősebbek is. Ez a tendencia megfigyelhető volt több éven keresztül, mert azokhoz is eljuttatta Isten hívó szavát, akik korábban nem vonzódtak a gyülekezethez. Nagy lelkesedéssel és izgalommal készültünk lélekben is külsőségekben is.

Czunyi Bálint háromszor fordult lovas kocsival, annyi virágot hoztunk a templomba. Már nem emlékszem, hogyan tudtuk elhelyezni. Az igehirdetés igéjére nem emlékszem, de az igemagyarázat egyik motívumára igen. A messze vándorútra induló legkisebbik fia tarisznyájába édesanyja hamubasúlt pogácsát csomagol, hogy abból erőt meríthessen az úton. A konfirmációi istentisztelet volt az utolsó pogácsa, amit még bele kellett szorítani a többi mellé. A hasonlat egyértelmű. Az édesanya az Egyház, a pogácsa a Hit. Megható volt a prédikáció, nem csak az asszonyok, hanem a sok férfitestvérünk is szípgott, törölgette a szemét.

A konfirmáltakra adott egyenkénti áldást nem minden gyülekezeti tag fogadta fenntartás nélkül. Ugyanis néhány évfolyamon, így esetünkben is, letérdeltünk a kézrátétel és az áldásként kapott ige elmondása idejére.

Szorgalmas, dolgozó életet élt. Irodájában az asztalon mindig ott volt a jegyzetfüzet és legalább 2-3 nyitott könyv. Több nyelven beszélt. Továbbtanulásra készülő fiatalokat nyelvekre tanított – többek között Herczeg Lajost is. Bizonyára számára is tragikus megrázkódtatást jelentett kedves tanítványának hősihalála. Egyik középiskolás lány nyelvtanulás közben váratlanul és tapitlanul feltette a kérdést: „Tiszteletes úr, hisz Istenben?” A tiszteletes úr szelíd mosollyal így válaszolt: „Tudod, a hit kegyelmi ajándék. Van, aki kapja, van, aki nem”. Mikor utoljára Ácson járt a még itt lévő néhány kisebb bútorért, nem volt senki, akivel találkozhatott volna. Az autóban hazafelé a 447-ik dicséretet dúdolgatta.

Odahaza ezután is tudása gyarapításán dolgozott. A török nyelvet kívánta tanulni. Itthon nem árultak ilyen szótárt. Egyik testvérünk szerzett számára Bécsben angol-török szótárt, nyelvkönyvet, ebből tanult.

Amíg egészsége engedte, már nyugdíjasként is minden ünnepre prédikációval készült, mint aktív korában. Ezt valahogyan megtudták Tatán, s többször előfordult, hogy szombaton felkérték vasárnapi igehirdetésre. Egyszer sem érte felkészületlenül a kérés.

Egyszer egy igehirdetésen mondta: „A hívő ember nem tudja eltitkolni hitét. Ahogy nem tudjuk rózsaszalagba mártott zsebkendőnk illatát sem, hiába dugjuk el a zsebünkbe.”

(Elhangzott 2012. május 20-án a délelőtti istentiszteleten. Ugyanekkor Dr. Herczeg Pál teológiai professzor is méltatta Körmendi Lajos nagytiszteletű urat. Az általa elmondottakat legközelebbi számunkban közöljük.)

Héregi Kálmán

KONFIRMANDUSAINK

Major Tamara
Ódor Karolina
Péntek Míra
Tóth Barbara
Megyesi Ramóna
Kiss Katalin
Vörös Katalin
Nyéki Anna
Menyhárt Roberta
Tóth Tekla
Varga Nikolett

Vörös Anita
Vörös Ádám
Kiss Attila
Farkas József
Godena Viktória
ANYAKÖNYVI ADATOK:
Megkereszteltük:
Hegedűs Máté
Csere Patrik Ferenc
Házasságot kötött:
Szalai Péter – Varga Alida
Dosztál József – Balázs Tímea

Eltemettük:

Péntek Sándor 61

ÜNNEPI ISTENTISZTELETEK RENDJE:

Június 27. 10 óra: Úrvacsorás istentisztelet

Június 27. 15 óra: Konfirmáció

Június 28. 10 óra: Istentisztelet legátus szolgálatával

Június 28. 15 óra: Úrvacsorás istentisztelet a Pénzszámban legátus szolgálatával

Június 28. 16 óra: Hittanosok évzárója a prókián

Az anyakönyvi adatok a 2012. április 1. és a 2012. május 20. közötti állapotot tükrözik.

Kiadja az Ácsi Református Egyházközség Presbitériuma. Szerkesztették Gerecsei Zsolt, Héregi Kálmán